

Joža Lovrenčič | Pesem o gmajni

Kadar maja mladi ptiči med grmiči
drug za drugim se oglašajo cici... ciciv,
daleč daleč v rodno gmajno grem s spomini
in na paši kakor včasih sem vesel in živ.

Gmajna, gmajna, laz s pologom, grm pri grmu
in v njih gnezdeca in gnezda svet so moj
s pesmijo, piščalko, z vriskom glasnim
in s pastirskim neugnanim hej in hoj!...

Tam na jelši v rosno jutro kos prepeva,
na češminu z zlatimi češuljami
srakoper sedi, durí in tuhta, tuhta,
kam naj švigne, kje si prvi plen dobi.

Čez trenutek, ko da z veje se je sprožil,
za čebelo brenčelico na pošev vzleti
ko puščica in se ko puščica vrne
na češmin in še in še na njem preži...

Spodaj v grmu tik pri tleh so slavčki v gnezdu.
Joj, zdaj kljunčke nepočakani odpirajo
in s ci... ci... ob pitanju čim več želijo —
srakoper se zdrzne in posluša: »Kaj je to?«

In s češmina, kot bi trenil, v grm zgubi se...
Gledam, gledam — ob češulj rumeni cvet
kar po vrsti je na viličaste ostre trne
za obed krvnik nabodel — bratcev pet...

»Čakaj, o le čakaj, mrha grda!« sem zagrozil
in že kamen je zažvižgal in šel svojo smer:
z grma golih žrtev mrtev na tla pal je
— prav je! — krvoločni rjavi srakoper.

Gmajna, srakoper in slavčki, slavčki drobni,
kaj, le kaj sem žalosten postal?...

Gmajna, gmajna, moja nepozabna rodna gmajna,
kdo, o kdo iz tebe srakopere bo pregnal?